

Pôstne sestry a bratia !

Genesis 3,8 – 9 .... KDE SI ? Prvá pôstna nedela

Prečítali sme si úryvok z mýto/poetického opisu stvorenia sveta a človeka na začiatku knihy Genesis.

Hovorí o Pokušiteľovi, Zvodcovi, Odporcovi, ktorý sa snaží zasadiť do vzťahu medzi Bohom a človekom semienko nedôvery.

Presviedča človeka, že Boh sa bojí ľudského poznania.

Presviedča človeka, že Boh človeku klame, lebo sa bojí, že človek by sa mohol stať konkurent Najvyššieho.

Odporca Had prebúdza v človeku túžbu po poznaní, v rámci ktorého by sa človek už nemusel pýtať, čo je dobré a čo zlé, lebo by o tom sám rozhodoval.

Zbavil by sa zodpovednosti pred Bohom.

A tak je zrejmé, že pri kolíske zla, ktoré narúša a ničí harmóniu Božieho sveta a spôsobuje vyhnanie z raja, stojí túžba človeka po božskej moci, nedôvera človeka voči Bohu a Jeho falošný obraz.

Keď Pán Boh zavolá na človeka otázkou KDE SI, potom, ako Adam a Eva zjedia jablko zo zakázaného stromu, človek už nežije v pravde, ale schováva sa v húštine výhovoriek.

Áno, človek sa schováva v kríku a človek zvaľuje vinu na svojho blízkeho a blízky zvaľuje vinu na hada.

Podstata každého zla je snaha BYŤ AKO BOH, zahrať sa na Boha, ignorovať Božiu vôľu, presadzovať vôľu vlastnú.

Proti tomu stojí obraz nového Adama, Krista, ktorý v príbehu pokúšania na púšti, odmietne ponuku vlády nad svetom.

Keby ju prijal, stal by sa Mesiášom lacných a efektných zázrakov.

Stal by sa Mesiášom, ktorý pre potlesk davu premieňa kamene na chleby a necháva sa pri páde z cimburia kostola zachytiť do náručia anjelov.

Keby ponuku Diabla prijal, stal by sa Antikristom.

Sestry a bratia, pôstom, ktorý práve žijeme, nastupujeme cestu k Veľkej noci, ktorá síce začína tmou, ale smeruje ku svetlu a svetlom aj vrcholí.

Na Veľkú noc sledujeme, ako Ježiš namiesto premeny kameňov na chleby, dáva sám seba, svoje telo a svoju krv, ako chlieb nám všetkým.

Odovzdáva seba samého, a tak odpovedá na hlad a na smäd tohto sveta.

On padá na kamennú zem nenávisť a krutosti človeka, a rozbíja sa na nej.

Žiadne náručie anjela ho nezachráni pred krížom bolesti a smrti.

Prejde tým všetkým, a až potom môže povedať:

Daná mi je všetka moc na nebi a na zemi.

Protiklad Adamovej túžby „byť ako Boh“ je Ježišov príklad, ako je treba „byť ako Boh“.

Robí sa to tak, že ho napodobňujeme v bezhraničnej a sebadarujúcej sa láske.

Takej Lásky, ktorá necháva svietiť slnko a padať dážď na takých aj onakých.

Na spravodlivých aj menej.

Tak totiž koná veľkorysá láska.

Aj dnes a aj nás sa Pán Boh na pôstnej ceste pýta: KDE SI?

Kde teraz si?

Kde sme?

Ako na tom sme?

A prečo sme tam, kde sme?

A sme tu?

Majme snahu vyjsť z našich skrýší všelijakých sofistikovaných výhovoriek, priznajme si svoju nahotu, vyjdime na cestu zodpovednosti a neskrytosti, nemaskovanosti.

V pôste, akoby bol Pán Boh skrytý, zdanlivo neprítomný, akoby jasnosť a zrozumiteľnosť bola zakrytá tmou a hmlou a závojom.

V niektorých cirkvách dokonca zakrývajú v tomto čase obrazy a sochy, aby potom, keď sa opäť odokryjú, vnímal ich človek nanovo, novými očami, čiže hlbšie a lepšie, ostrejšie a jasnejšie, lebo prešiel v pôste tým, na čo pôst je: prešiel metanoiou, prešiel vnútornou premenou.

Využime dobre tento čas.

Napríklad aj tak, že prst, ktorý obraciame kriticky na druhých, obrátime občas aj sami na seba.

Alebo že svoju vlastnú hlavu, ktorú tak často vzdorovito a hrdo zdvíhame hore, občas skloníme a posypeme prachom.

Využime tento čas, aj tak, že namiesto mnohých a často planých rečí dokážeme viac pred Pánom Bohom mlčať a že *vydržíme aj okamihy Jeho mlčania, aby sme potom jasnejšie počuli Jeho hlas.*

Vtedy nám spadnú šupiny z očí a do srdca spadne iskra pochopenia. Amen.